

РЕШЕНИЕ

№ 17276

гр. София, 07.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 01.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **2255** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на М. А. А., гражданин на С., чрез адвокат Л. Д., с адрес: [населено място], [улица], вх. 1, ет. 1, офис 1 срещу Решение № 16-ОК/16.01.2026 г. на Интервюиращ орган при Държавната Агенция за бежанците при МС, с което подадената от оспорващия последваща молба не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон и в нарушение на административно-производствените правила. Твърди се, че след постановяването на първоначалното отхвърлително решение по молбата за предоставяне на международна закрила са настъпили нови обстоятелства в държавата на произход на търсещия закрила, които не са взети предвид от административния орган. Налице са множество данни за ескалиращи военни действия, убийства, отвлечения и общо нарушение на човешките права. Представено е и съдебно-медицинско удостоверение № V-135/2025 г., издадено от специалист по съдебна медицина, което не е взето предвид при разглеждането на последващата молба на чужденеца. Посочва се, че са пренебрегнати приложените към последващата молба множество доказателства, отразяващи истинската ситуация в държавата на произход на търсещия закрила.

В жалбата е направено позоваване на Директива 2013/32/ЕС, с твърдение, че административния орган е излязъл извън компетентността си и се е произнесъл относно наличието на предпоставки за предоставяне на международна закрила. Производството по допустимост на последваща молба за предоставяне на международна закрила няма за цел изследване на основанията за предоставяне на такава закрила изобщо, а само установяване дали са налице предпоставките за допускане до

разглеждане по същество на последващата молба. В случая, доколкото М. А. А. е представил нови писмени доказателства, същият е изпълнил изискванията на закона, поради което молбата му е следвало да бъде регистрирана и тези доказателства да бъдат обсъдени в производство по общия ред.

Инвокирани са доводи, че интервюиращият орган неоснователно е изключил от доказателствата цитираното по-горе медицинско удостоверение, което е представено за първи път и по същество носи информацията личното положение на търсещия закрила, изпълнявайки така напълно изискванията на чл. 13, ал. 2 от ЗУБ.

Документът сочи, че М. А. А. е инвалид и следва да бъде третиран като лице, принадлежащо към уязвима група.

Без значение в случая е обстоятелството, че документът е бил представен в хода на производството по разглеждане на последващата молба, защото законът не предвижда времеви ограничения за представяне на документи от страна на търсещите закрила. Представеният документ е следвало да бъде обсъден, след извършване на интервю с апликанта и едва тогава да се прецени, дали той би могъл да представлява основание за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут.

В жалбата са изложени и доводи за това, че твърденията в оспорения административен акт, че жалбоподателят е целял умишлено да въведе в заблуждение длъжностно лице, може да представлява престъпление по чл. 148, ал. 1, т. 4 от НК. В случая няма логика, М. А. А. да е знаел, че медицинското удостоверение би могло да има отношение към търсенето от него право на закрила и умишлено да го е криел.

Наведени са доводи, че обжалваното решение е в противоречие с практическото ръководство на АЕСО (Европейската служба за подпомагане в областта на убежището) (бел. на докладчика – вероятно жалбоподателят е имал предвид Агенцията за убежището на Европейския Съюз), като са цитирани конкретни разпоредби от това ръководство.

Твърди се, че изобщо не са обсъдени Докладът от заседанието на Съвета за сигурност на ООН от 19.11.2025 г., както и доклада на Бюрото за разследващи репортажи (BIRD) и доклади и данни събрани от други авторитетни международни организации.

Според жалбоподателя са пренебрегнати и данните, съдържащи се в изготвените справки от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ, според които конфликтът в С. ескалира сериозно от началото на 2026 г. В много провинции има сблъсъци между различни етнически групи, не са проведени свободни избори, цари повсеместен хаос, а икономическото положение е много лошо. Различните групировки извършват насилствена мобилизация на мъже на възраст между 18-31 години от арабски етнос, в какъвто профил попада и жалбоподателя.

В момента се наблюдава ескалация на въоръжените конфликти - бойни действия в И. и други части на С. между военните части на правителството и кюрдските „Сирийски демократични сили“, което е дало възможност на Министерството на външните работи да постави страната в ниво на най-висок риск по отношение на сигурността.

В подкрепа на оплакванията е цитирана практика на АССГ, изразяваща се в решения, постановени по разгледани жалби срещу решения, с които са отхвърлени молби на сирийски граждани за предоставяне на международна закрила.

В жалбата са изброени множество източници на информация, касаещи С., които според оспорващия не са подложени на каквато и да е преценка и обсъждане.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият се яви лично. Пълномощникът му адвокат Д. поддържа жалбата. Представя множество допълнителни извадки от общодостъпни източници на информация, касаещи актуална ситуация в страната на произход

на търсещия закрила.

Отвeтникът по жалбата не се явява. Пълномощникът му юриконсулт Х. оспорва жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с решение № 12655/03.12.2024 г. на Председателя на ДАБ при МС на М. А. А. е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България. Чужденецът е обжалвал горепосочения административен акт, но жалбата му е била отхвърлена с решение на АССГ, потвърдено с решение на ВАС. Така актът на Председателя на ВАС е влязъл в сила.

На 25.12.2025 г. М. А. А. е подал последваща молба за предоставяне на международна закрила, в която по същество отново е поискал да му бъде предоставена международна закрила. Мотивирал е молба си с това, че се страхува за живота си предвид на тежката ситуация в страната, усилващите се безредици и въоръжените сблъсъци между правителствените части и кюрдските сили.

Както при първоначално проведеното интервю, така и в последващата молба, оспорващият не сочи, да е имал проблеми, във връзка с неговите етническа принадлежност, раса, религия или като член определена социална или политическа група. Не е бил арестуван и подлаган на мъчение или нечовешко или унижително отношение. Напуснал е С. през 2024 г., поради усложнената ситуация в страната и заради опасения, че може да бъде принудително мобилизиран, за да участва на страната на някоя от воюващите групировки.

Към последващата молба на М. А. А. са приложени съдебно-медицинско удостоверение № V-135/2025 г. и множество извадки от общодостъпни източници на информация за актуалната обстановка в С..

Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства, Интервюиращият орган при Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е намерил, че не са налице материално-правните предпоставки, предвидени в ЗУБ за разглеждане на последващата молба по същество, т.е. представените нови писмени доказателства, не могат да променят, първоначалните изводи за липса на предпоставките за предоставяне на закрила, поради което е издал оспореното решение.

Като доказателства по делото е приета справка № МД-02-653/17.02.2025 г., относно настоящата обществена и политическа ситуация в С..

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на М. А. А. на 10.02.2026 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 16.02.2026 г., т.е. в срока по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че подадената от М. А. А. последваща молба за предоставяне на международна закрила е недопустима, на основание чл. 13, ал. 2 от ЗУБ, т.е. чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход.

По силата на чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ, в срок до 14 работни дни от подаването на последващата молба за международна закрила интервюиращият орган единствено въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца, без да се провежда лично интервю, взема решение, с което: 1. допуска последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила или 2. не допуска последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила.

В тази връзка съдът намира, че оспореният акт е подаден в срока по чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ, защото по последваща молба за предоставяне на международна закрила съдът се произнася в срок от 14 работни дни. В случая, 14-дневният срок за произнасяне е изтекъл на 19.01.2026 г. – понеделник, присъствен ден, а решението е постановено на 16.01.2026 г., т.е. в рамките на посочения преклузивен срок.

Настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е законосъобразно по следните съображения.

В административния акт е посочено, че към момента на депозирането на последващата молба, чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, даващи възможност да се направи извод за наличие на предпоставките за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут. Представеният с последващата молба документ - съдебно-медицинско удостоверение № V-135/2025 г. е описан и анализиран на л. 4 и л. 5 от решение № 16-ОК/16.01.2026 г..

Интервюиращият орган не го е кредитирал, защото според него М. А. А. и при първоначалното разглеждане на подадената молба го е притежавал, но него е представил. Посочено е, че констатираните с удостоверение белези с дълга давност и дори според медицинския специалист не може да се установи точното време и причината за нараняванията.

По силата на чл. 76а от ЗУБ, преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последваща молба за международна закрила, се преценява нейната допустимост съгласно чл. 13, ал. 2. Съгласно последната разпоредба, подадена последваща молба за международна закрила, в която чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, се преценява по реда на глава шеста, раздел III.

Според чл. 33, пар. 2, б. г) от Директива 2013/33, държавите-членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима единствено, ако молбата е последваща молба, когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС.

Съгласно чл. 40, пар. 2 и 3 от Директива 2013/33, с цел вземането на решение относно допустимостта на молба за международна закрила съгласно член 33, параграф 2, буква г) първоначално последващата молба за международна закрила е предмет на предварително разглеждане с цел да се определи дали по тази молба са се появили или са били представени от кандидата нови елементи или нови факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС. Ако в предварителното разглеждане по параграф 2 бъде заключено, че са установени или представени от кандидата нови елементи или факти и те увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да бъде признат за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС, разглеждането на молбата продължава в съответствие с разпоредбите на глава II. Държавите-членки могат да предвидят и други причини за последваща молба, която да бъде допълнително разгледани.

В разглеждания казус М. А. А., заедно с подадената последваща молба за предоставяне на международна закрила е медицинския документ, описан по-горе.

Безспорно е, че този документ не е бил представен с първоначалната молба за предоставяне на закрила.

Съдът споделя напълно наведените от жалбоподателя доводи, че в рамките на производството по чл. 76а и чл. 76б от ЗУБ, интервюиращият орган е ограничен в правомощията си да обсъжда относимостта на новопредставените документи към основанията за предоставяне на международна закрила и още по-малко да преценява тяхната достоверност и истинност.

От друга страна новопредставените документи е необходимо да съдържат информация или обстоятелства от значение за личното положение на търсецкия закрила.

Систематичното тълкуване на разпоредбата на чл. 13, ал. 2 от ЗУБ, в корелация с Глава Шеста, раздел II и раздел III от ЗУБ налага извода, че новите информация или обстоятелства следва да бъдат относими към търсеното от кандидата право на закрила.

Тези нови елементи или факти, следва в значителна степен да увеличават вероятността кандидатът да бъде признат за лице, на което може да бъде предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС, т.е. че същият отговаря на изискванията на чл. 8 или на чл. 9 от ЗУБ.

Тук е необходимо да се посочи, че настоящият съдебен състав не споделя доводите, изложени в жалбата, че всеки един новопредставен документ или релевирано ново обстоятелство задължават органите, преценяващи основанията за допускане на до производство по общия ред на подадената последваща молба, да я допуснат до такова производство. Ако се приемат тези аргументи, всеки един документ, свързан с личното положение на кандидата (напр. решение за развод, акт за назначаване на работа, удостоверение за владение на език и т.н.), би следвало да се приеме като основание за разглеждане на последваща молба в рамките на общо производство, което противоречи със смисъла на чл. 40, пар. 2 и 3 от Директива 2013/33.

Според настоящия съдебен състав представеното съдебно-медицинско удостоверение № V-135/2025 г. сочи единствено, че по тялото на М. А. А. са констатирани множество ивицовидни и кръгловати кожни cicatrices в областта на гръдния кош в лява, по предната част на гръдния кош и корема двустранно, по лявата мишница, в лявото седалище и таза и в ляво на кръста към гръдния кош. Тези cicatrices са получени вследствие на травматични увреждания и оперативни интервенции с голяма давност, а морфологичната им характеристика не позволява да бъде определено точното време на получаването им и механизма на причиняването им.

Безспорно е, че цитирания документ се отнася до личното положение на търсецкия закрила.

От друга страна, съдържанието на този документ не увеличава вероятността за предоставяне на такава закрила. Според изявлението на жалбоподателя, отразено в удостоверението, белезите са от осколки от бомба, в [населено място] през 2016 г.

Общозвестно е, че С. беше в състояние на вътрешен въоръжен конфликт от 2011 г. до началото на 2025 г., т.е. през 2016 г. този конфликт е бил в разгара си.

Дори да се приеме, че по време на получаването на нараняванията за М. А. А. е съществувала висока степен на вероятност да получи международна закрила, на основание чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, защото тогава е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства - тежки заплахи срещу живота или личността му като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен конфликт, то към момента вече е безспорно установено, че ситуацията в страната му на произход е променена, като по-скоро може да приеме, липсата на безогледно насилие.

Съдът не може да не се съгласи с аргумента, че чуждестранният гражданин не е доказал

твърденията си, че ако се завърне в С., животът му ще бъде поставен в опасност. Няма данни оспорващият да е бил преследван заради своята раса, религия, политическа принадлежност или народност, както и за принадлежност към определена социална група или политически убеждения.

Изразява единствено опасения, че може да бъде евентуално мобилизиран при завръщането му в С. и да бъде принуден да участва във въоръжения конфликт на страната на някоя от въоръжените групировки. Вярно е, че съгласно тълкуването, дадено от СЕС по дело С-238/19, на член 9, параграф 2, буква д) във връзка с член 9, параграф 3 от Директива 2011/95, наличието на връзка между мотивите, посочени в член 2, буква г) и член 10 от тази директива, и наказателното преследване и наказанията при отказ да се отбие военната служба, посочени в член 9, параграф 2, буква д) от посочената директива, не може да се счита за установено единствено поради факта, че наказателното преследване и наказанията са свързани с този отказ. Въпреки това съществува силна презумпция, че отказът да се отбие военната служба при условията, уточнени в член 9, параграф 2, буква д) от същата директива, е свързан с едно от петте основания, припомнени в член 10 от нея. В разглеждания случай това тълкуване, не е актуално, предвид на общоизвестния факт, че правителството на президента Б. А. е свалено, след събитията от ноември и декември 2024 г., поради което за М. А. А. не е налице опасност да бъде мобилизиран. По отношение на твърдението, че може да бъде принуден да се сражава на страната на някоя от въоръжените групировки, съдът намира същото за недоказано. Няма сигурни данни от общодостъпни източници за това, че кюрдските сили принуждават лица от некурдски произход да встъпват принудително в състава на техните отбранителни сили.

От друга страна последното развитие на ситуацията в С., сочи че между кюрдските сили и правителствените части е сключено споразумение, вследствие на което кюрдските военни формирования се интегрират в състава на правителствената армия, като налице е драстично намаляване на интензитета на конфликта. Свидетелство за този факт представлява публикацията на интернет-адрес: <https://fakti.bg/world/1028382-truden-mir-siriiskoto-pravitelstvo-i-podkrepanite-ot-sasht-kurdski-sili-se-sporazumaha-za-primirie>. В нея се посочва, че сирийското правителство и подкрепяните от САЩ Сирийски демократични сили (SDF) се споразумяха за незабавно и всеобхватно прекратяване на огъня на всички фронтове. Сделката включва сливане на всички сили на SDF с министерствата на отбраната и вътрешните работи след извършване на необходимите проверки за сигурност, се казва в изявлението.

По отношение на отказа за предоставяне на хуманитарен статут, съдът след обсъждане на събраните в хода на административното и съдебното производство доказателства, намира следното.

Предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут са дефинитивно изброени в чл. 9, ал. 1, т. 1-3 от ЗУБ и чл. 15, т. а-в от Директива 2011/95/ЕС на Европейския Парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила.

За да се установи наличието на тези предпоставки е необходимо да бъде събрана и обсъдена надеждна информация за страната на произход на търсещия закрила.

Анализът на релевираните доводи мотивира съда да приеме, че в случая са изпълнени изцяло условията на чл. 33, пар. 2, б. г) от Директива 2013/32/ЕС, съгласно който държавите-членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима единствено ако молбата е последваща молба, когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС. Тълкуването на тази норма налага извода, че административният орган не следва да разглежда по същество всяка последваща молба за предоставяне на международна закрила от конкретния кандидат. Това следва да стане, единствено ако последният в действителност е представил нови елементи или е изтъкнал факти, имащи в действителност отношение към правото да получи закрила, в случай, че отговаря на условията на Директива 2011/95/ЕС. Т.е. не всеки един документ, представен от кандидата с последващата молба или направено твърдение, би бил основание, тя да бъде разгледана по същество, а само такива документи, които в действителност не са били известни на кандидата при подаването на първоначалната му молба и от тяхното съдържание може да се извлече вероятност, кандидатът да получи закрила. Преценката на тези документи е изцяло в правомощията на административния орган, разглеждащ последващата молба.

В разглеждания казус при направения анализ на представените с последващата молба документи, съдържащи изобилна, но фрагментирана информация за страната на произход, не може да се достигне до извода, че М. А. Д. в действителност е представил нови документи или е навел нови твърдения, имащи отношение към правото му да получи международна закрила и даващи основание молбата му за закрила да бъде повторно разгледана по същество.

Съдът адмирира положените от адвокат Д. усилия, но не намира, че от представените по време на проведеното по делото открито заседание извадки от общодостъпни източници на информация, за страната на произход на търсещия закрила и от изготвените справки, от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ на базата на насоките за С. на Агенцията за убежището на Европейския съюз (АУЕС), може да се направи извод, за наличие на въоръжен конфликт в тази страна, достигащ граници, представляващи заплаха за живота и здравето на цивилното население.

Представените с последващата молба извадки от общодостъпни източници също не дават възможност да се направи заключение, че ситуацията в С., е такава, която да предполага наличието на предпоставките по чл. 9 от ЗУБ, във връзка с чл. 15, б. в) от Директива 2011/95/ЕС.

Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в

смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Понастоящем с член 40 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета, Директива 2004/83/ЕО е отменена, но текстът на член 15 от последната е преповторен в текста на член 15 от Директива 2011/95/ЕС, поради което и тълкуването, дадено с Решение от 17.02.2009 г. по дело № С-465/2007 г. на Съда на Европейския съюз, е запазило своето значение.

В конкретния случай, от приетите по делото доказателства не се установява, че към настоящия момент на цялата територия на С. конфликтът достига до ниво, пораждащо сериозни и потвърдени основания да се смята, че търсецът закрила, върнат в С., в конкретен регион, поради самия факт на присъствието си на територията се излага на реална опасност да претърпи тежки заплахи срещу живота или личността си. Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ въз основа на информацията за държавата на произход на търсецът закрила, съдържаща се в общоизвестни надеждни източници.

Установено е, че в момента в определени части на С. избухват спорадично въоръжени конфликти между силите, ръководени от правителството на Х. Т. ал-Ш. и другите въоръжени групировки, като особено интензивни са сблъсъците в североизточните части на страната, управлявани от кюрдските сили. От представените от адвокат Д. допълнителни данни за обстановката в страната през месец януари, февруари и март 2026 г. се установява, че в определени части са налице сблъсъци, между правителствените сили и въоръжени групировки, както и между самите групировки, които обаче нямат характер на вътрешен въоръжен конфликт, който би бил причина за повсеместно насилие, излагащо на риск живота и здравето на цивилното население.

В случая не се установява спрямо кандидата да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С. той ще бъде изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна на предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ.

В страната са започнали, помирителни процеси, свързани най-вече с призивите на временното правителство на джихадистка групировка "Х. Т. аш Ш." за реинтеграция на всички воювали в миналото групировки в мирния процес.

От информацията в представените справки, изготвени от Дирекция "Международна дейност" на ДАБ към МС се установява, че в някои части на С. има случаи на насилие, но то не обхваща цялата територия на тази държава. Районът на големите градове са зона, контролирана от правителството. От 2020 г. конфликтът се приема за такъв в застой, при който фронтовите линии остават относително стабилни. Въпреки регистрирани случаи на насилие, тези случаи не могат да бъдат определени за

достигащи нивото, разглеждано в Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския съюз по дело C-465/07. От информацията в справките става ясно, че дори и да се приеме наличие на въоръжен конфликт в С., то същият явно не е повсеместен. Съответно не може да се счита, че със самото си присъствие в дадена провинция, съответно населено място, кандидатът ще бъде изложен на тежки заплахи срещу живота или личността му поради безогледно насилие вследствие на въоръжения конфликт.

Настоящият съдебен състав намира, че съществуването на въоръжен конфликт в страната на произход на търсещото закрила лице не е предпоставка във всички случаи да се предоставя хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ. Преди прилагането на визирания законов текст се изисква оценка на конкретния случай, каквато е извършена от административния орган и правилно е формиран извод, че визираната разпоредба от ЗУБ не намира приложение спрямо чужденеца.

В момента в С. не е налице ситуация на безогледно насилие, вследствие на въоръжен конфликт, който да представлява риск за живота на цялото цивилно население или на голяма част от него. Още повече, следва да се отчете възприетата в цитираната практика на СЕС условност, че "колкото по-способен евентуално е молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарна закрила", т. е. хуманитарен статут. В тази насока следва да се отчете фактът, че самото лице не споделя обстоятелства, които да са представлявали непосредствената заплаха за живота и сигурността му в С..

В северните райони на страна, където е живял търсещия закрила и по-конкретно в района на провинция И., правителството е установило стабилно властта си, полагайки усилия за стабилизиране на сигурността, за възстановяване на медицинските услуги и социални дейности, както и за осигуряване на населението с вода, електричество и хранителни продукти. Като цяло няма данни за тежки сражения, поставящи мирното население в ситуация на безогледно насилие.

От данните по преписката не може да се направи и извод, че личното и общественото положение на жалбоподателя го поставят в такава рискова група, чиято дейност да го изложи на неблагоприятни последици на фона на съществуващия конфликт в страната по произход и спорадичните проблеми със сигурността там.

Независимо от несъмнено несигурната и усложнена обстановка в С., съвкупната преценка на данните от източниците на информация, относно ситуацията в тази държава, действително не налагат извод за безогледно насилие там, по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, което би поставило чужденеца в реална опасност да претърпи тежка заплаха срещу живота или личността си единствено поради факта на присъствието си на територията на тази държава, без значение от личното му положение. Предвид изложеното правилен е изводът на административния орган за липса на основание да се приеме, че са налице нови обстоятелства, увеличаващи вероятността за предоставяне на хуманитарен статут, съгласно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

В заключение следва още веднъж да се подчертае, че към последващата молба не са приложени документи, касаещи личното положение на жалбоподателя, които да представляват индicia за евентуално предоставяне на статут на бежанец. Т.е. липсват доводи, за това, че същият може да бъде подложен на преследване заради своите раса, пол, религия, етническа принадлежност или принадлежност към определена политическа партия или социална група.

От друга страна както в оспорения акт, така и в мотивите на настоящето решение бяха подробно обсъдени доводите за предоставяне на хуманитарен статут, основаващи се най-вече на предоставените информации за ситуацията в страната на произход на чужденеца.

Настоящият съдебен състав не намира, че в рамките на производство по общия ред биха могли да бъдат събрани допълнителни доказателства, които съществено биха повлияли на волеизявлението на Председателя на ДАБ, свързано с подадената последваща молба.

Разбира се до извеждането на чужденеца от страната, в случай, че ситуацията в С. се промени драстично, той отново може да подаде последваща молба и в рамките на производството по разглеждането ѝ да са вземат предвид новонастъпилите обстоятелства.

По изложените съображения съдът намира, че жалбата следва да бъде отхвърлена в цялост.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. А., гражданин на С., чрез адвокат Л. Д., срещу Решение № 16-ОК/16.01.2026 г. на Интервюиращ орган при Държавната Агенция за бежанците при МС, с което подадената от оспорващия последваща молба не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 85, ал. 3 от ЗУБ.